

Més policia per controlar la zona del Port Olímpic

Batlle admet que la seguretat en l'oci nocturn està "desbordada" i planteja més vigilants privats i videovigilància

El meu país Andreu Mas-Colell

"El futur econòmic de Catalunya rau en l'economia del coneixement" P10

El Grec amb menys espectacles suma més espectadors

Ha incrementat els assistents en 20.000

FESMÉS
el bricolatge de casa
reformes · jardí · moble kit

FES BRICO CAT!

Demana la targeta client Fesmes i acumula un **3% dte** en cada compra

fes-te Client FESMÉS
fesmes.cat

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIVENDRES • 2 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15077 - AVUI / Any XLI. Núm. 13947 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P8,9-11

Restitució fiscal

INICIATIVA • El govern rescata el pagament unificat de tributs estatals que va eliminar el 155

Impuls per al salari mínim català

NOU • El pla inclou una política integral, que englobarà tots els estadis del cicle fiscal

Meritxell Budó i Pere Aragonès, i un reflex de la primera, en la roda de premsa d'ahir després del Consell Executiu ■ Q. GARCIA / EFE

El govern, unit per la Diada

Criden a "defugir la batalla" partidista i a la "mobilització col·lectiva"

Entrevista Joan Manuel Tresserras

P14,15

Exconseller de Cultura

"L'1 d'octubre l'Estat va ser derrotat"

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS

Sant Boi de Llobregat

Lluïsa Moret

"Som un referent en polítiques ambientals"

PER FI EL MANTENIMENT DEL TEU ASCENSOR A MIDA

MANTENIMENT JA ERAHORA

www.citylift.net

CITY

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Salvem Campins

Arran d'una carta oberta d'un llibreter de Terrassa, que era una mena de SOS desesperat, fa poques setmanes els informatius de TV3 van fer un reportatge sobre els locals comercials buits. Les estadístiques indiquen que en són uns trenta mil a Catalunya els que resten amb les persianes abaixades o tapiats, mentre el llibreter lamenta que el comerç per internet "desertitzarà de comerç les nostres ciutats". Vist tot això des d'un poble no es pot evitar deixar anar que les ciutats i el comerç *on-line*, rai. En els nuclis petits no han pas desaparegut les botigues de roba, queviures, mobles i electrodomèstics perquè ara ens ho enviïn a casa, sinó que ja van començar a plegar veles quan nosaltres, atrets per la varietat i els preus, ho anàvem a buscar al Zara, al Carrefour, a l'IKEA i al MediaMarkt. Al marge dels avantatges immediats per al consumidor, aquest model fomenta la desigualtat, aprimant les classes mitjanes per engreixar unes maquinà-

Anar a Zara, Carrefour, IKEA i MediaMarkt té avantatges, però ataca el petit comerç i fomenta la desigualtat, aprimant les classes mitjanes

ries immenses que es basen en el treball precari i que converteixen molts pobles en una mena d'urbanització residencial. És difícil sortir d'aquesta roda, però com a mínim hi ha qui ho intenta. Dies enrere anava caminant per Campins quan, mirant dins d'un bar, vaig veure-hi rere la barra en Miquel Barnola, antic alcalde campinenc i treballador de banca. Sorprès pel seu canvi de professió, vaig creuar la porta per anar a saludar-lo mentre ell exclamava: "No és el que sembla!" Em va explicar que després que tanqués el petit supermercat i dos bars, tot havia quedat ben mort, així que es va crear una associació anomenada Salvem Campins per pal·liar-ho. Compten amb un centenar de socis que ofereixen treball voluntari per regentar la cafeteria que, a més, té un petit racó amb els queviures més bàsics. Per qui no ho sàpiga, Campins no és pas en una vall recòndita dels Pirineus, sinó als peus del Montseny, a pocs minuts de Sant Celoni, i una part significativa del seu mig miler d'habitants treballa a Barcelona. Que tinguin sort.

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

Devastats per les guerres

A primers del mes de juliol, una cinquantena de sirians van instal·lar-se en el parc Salvador Madariaga de Madrid, al costat de l'M-30, havent sigut expulsats de França en aplicació de l'anomenat "acord de Dublín" (una mostra d'aquesta barreja d'incapacitat i d'insensibilitat amb la qual els estats europeus afronten una tragèdia) que permet que els refugiats, sense que molts acabin de trobar pròpiament refugi, siguin retornats al cap de dos anys al país on van arribar primer a Europa i van demanar-hi asil. Aquestes persones, que formen quinze famílies i entre les quals vint menors, fa set anys que van fugir del seu país en guerra iniciant una llarga travessia per diversos països àrabs, on van sobreviure amb tota mena de condicions i treballs precaris, fins arribar el 2017 a Melilla havent pagat amb tots els seus diners els que van transportar-los clandestinament; aleshores van ser dutts a un centre d'acollida a Madrid, però, induïts per altres familiars que eren a França, van marxar-hi i van organitzar-se en una casa abandonada als afores de París fins a ser retornats.

“L'odissea dels refugiats sirians per Europa recorda els efectes de la revolució i la guerra civil a la Rússia d'El Doctor Givago”

La premsa va parlar fa uns dies de la situació d'aquestes persones, que seran acollides per la Creu Roja en espera d'una resolució sobre la seva petició d'asil, de manera que el seu futur continua incert. Hi he pensat mentre llegia a *El Doctor Givago* sobre els efectes de la I Guerra Mundial i com aquesta, creant un malestar, va impulsar la revolució russa comandada

pels bolxevics. Això mentre que a Síria una revolta contra el règim va ser brutalment reprimida i, barrejant-s'hi a més el gihadisme, va desencadenar la guerra civil que ha causat multitud de morts i ha fet que milions de sirians vaguin pel món. Després del triomf de la revolució soviètica, també hi va haver una guerra civil, però encara no he arribat a com la descriu, amb els seus morts i els desplaçaments de la població, la novel·la de Pasternak. De moment, estic als inicis de la revolució després que, durant la guerra, el doctor Givago i Lara coincideixin (i és així que recordo que una de les crítiques que s'han fet a la novel·la considera que Pasternak hi força massa les coincidències) en un hospital militar, on ella hi arriba havent-se fet infermera voluntària per buscar el seu marit, Paixa, del qual, havent esclatat a prop seu "dues granades alemanyes de setze polzades", es dona per fet que està mort havent-se trobant les seves ulleres, però no el seu cos. Mentre esperen poder retornar a les seves cases, Givago comença a sentir-se atret per Lara.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/y4k2a6>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Però, què coi fan?

Com que aquests dies aprofito per fer vacances i tinc més temps per passejar, de tant en tant em trobo algú que m'atura pel carrer (un plaer, tot sigui dit) per fer-me una pregunta ben senzilla però que jo no sé ben bé com contestar. "Però, què coi fan?" (i dic coi per no utilitzar una altra expressió que també comença per c), em pregunten de tant en tant. Què està passant? Com és que es barallen tant? Què passa amb la Diada? No és pas que jo en tingui la resposta, però entenc que si m'ho pregunten a mi és que s'ho pregunten en veu alta a ells mateixos. Què caram (per no dir una altra cosa) està passant? Com és que els partits es barallen? Hi hem d'anar, aquest any, a la Diada? Doncs mirin: sí. Jo aquesta resposta la tinc clara: sí. Aquest any, i ja en portem uns quants, hem de tornar a anar a la Diada. Per complicat que sigui i per empenyats que estiguem. Ni que l'ANC i Òmnium

“Què és aquesta picabaralla per veure qui va i qui no a la Diada? I aquests vets? Què feu?

vulguin fer notar que estan dolguts amb els partits polítics i no els reservin cap lloc privilegiat. La Diada, em sembla a mi, és patrimoni de tots. I els vets compliquen més que no pas ajuden. Que la situació és complicada? I tant! Amb presos polítics i exiliats, com volen que no sigui complicada? És molt fàcil, donar lliçons i fer proclames quan les conseqüències les reben uns altres. I això és el que està passant. Que patim els efectes d'una repressió brutal (que no només no aflu-

xarà sinó que s'incrementarà) i que això es nota. Per això, més que un problema, jo aquesta propera Diada la trobo una oportunitat. Cal tornar-hi. No hi ha ningú que tingui el patrimoni de l'11-S. Ni els partits ni les entitats sobiranistes. Som vostè i jo. I l'ANC, Òmnium, el govern, JxCat, ERC i qui sigui haurien de ser conscients que tota aquesta picabaralla que transcendeix deixa tothom perplex. L'altre dia (ja els he dit que feia vacances) passava per l'AP-7 i veia pels ponts de l'autopista aquell munt de voluntaris que donaven la benvinguda als turistes que entraven al país tot explicant-los que som (o que volem ser) una república. Vostès creuen que tota aquesta gent es mereix aquestes picabaralles, aquesta rebequeria d'anar dient si un anirà o no a la Diada? Quina manca de respecte, quina vergonya aliena. Què cordons feu (anava a dir una altra cosa), senyors meus?

EDITORIAL

La unitat irrenunciable

El moviment pro independència de Catalunya té reptes majúsculs al davant, com ara denunciar i alhora superar l'empresonament i exili d'alguns dels seus líders, conviure en un Estat que el voldria liquidat, explicar el projecte republicà, governar per continuar fent país, consensuar una estratègia política que permeti fer passes endavant cap a l'objectiu. És una feina important, en dimensions i transcendència històrica, que demana mirada llarga, generositat en l'esforç, capacitat de sumar i molta determinació, i, certament, la dificultat dels partits independentistes per consensuar diagnòstic i estratègia no ajuda a avançar, però oblidar que tots són al mateix vaixell és encara pitjor.

L'Onze de Setembre és la reivindicació de la Catalunya que ha estat, la que és i sobretot la que vol ser. És una jornada inclusiva i transversal. Com totes les manifestacions que ha protagonitzat l'independentisme d'ençà que el 2010 va esdevenir un moviment massiu. La pròxima Diada no ha de ser diferent, no tindria cap sentit, en tant que hi ha un horitzó compartit que parla de Catalunya, de democràcia, d'autodeterminació, d'independència, de república, de progrés social, o que reivindica la innocència dels encausats per l'1-O.

L'independentisme sempre ha estat de la gent; el moviment independentista l'ha impulsat la societat civil organitzada, i la política, arrossegada per la gent, ha buscat eines per fer-lo avançar. Els ciutadans tenen tot el dret a estar decebut amb les decisions, les estratègies o la falta de sintonia dels seus representants polítics; la crítica és legítima, fins i tot útil, i els polítics han de saber escoltar-la, encaixar-la i assumir-la sense recances. El que no és admissible en cap cas és la pèrdua del respecte, la desqualificació o la incapacitat per seguir dialogant sobre com construir el futur del nostre país.

De reüll

Marta Monedero

Rens morts a l'Àrtic

L'existència dels rens perilla a l'Àrtic. Dos-cents exemplars han mort a l'arxipèlag noruec de les Svalbard a causa del xoc climàtic, que, en aquelles latituds, avança el doble de ràpid que a la resta del planeta. Els rens sempre han sobreviscut a les glaçades gràcies a la vegetació que trobaven enmig de la neu. Però l'escalfament global supera des de fa temps la capacitat d'adaptació dels animals i l'ecosistema polar trontolla. El desgavell és a tocar. Les altes temperatures de l'hivern passat van generar fortes pluges, que van provocar la congelació del sòl, on es va fer una capa de gel dur. Com a conseqüència, els rens no tenien on gratar amb les peülles una mica de verd. Tampoc hi ajuda que els focs arrasïn aquest estiu les terres àrtiques. Atiats per les tempestes elèctriques i els forts vents, els incendis són habituals per aquesta època al casquet polar, però la dimensió dels d'enguany fa que se'n pugui veure el fum des de l'espai. Tot plegat ha generat 50 milions de tones de diòxid de carboni, matèria de primera per a l'escalfament global en un món que, el 29 de juliol, ja havia consumit el llindar ecològic de tot l'any.

Vivim de rèdits inexistent. La Terra no té temps de regenerar-se. Cal que aturem –o reduïm de manera dràstica– les causes de l'emergència climàtica. Vivim la fi del planeta en temps real i ens pensem que passa en un món paral·lel. Però no.

Per cert, on van de vacances?

Les cares de la notícia

VICEPRESIDENT DEL GOVERN

Pere Aragonès

Passes endavant

El govern calcularà un salari mínim català de referència, segons cost de vida i equitat salarial, per incorporar-lo al diàleg social entre empresaris i sindicats. A més, Economia i Hisenda restituirà l'estructura de tramitació dels tributs propis i estatals, eliminada en aplicació del 155.

PRESIDENT DE CIUTADANS

Albert Rivera

Pactar amb el diable

Ciutadans, com el PP, està negociant, pactant i governant amb Vox. Ho va fer a Andalusia, a Múrcia i ara a Madrid. El seu líder ho ha negat tres i més vegades, però la realitat és que Cs està normalitzant la ultradreta xenòfoba, masclista i nostàlgica de la dictadura i està avalant el seu aterratge a les institucions.

DIRECTOR DEL GREC FESTIVAL

Cesc Casadesús

Festival en moviment

El Festival Grec 2019 abaixa el teló sumant en total 137.000 espectadors, comptant els espectacles ordinaris i la programació paral·lela, amb 20.000 assistents més que l'any passat i un 75% d'assistència mitjana. L'increment d'espais escènics, espectacles i funcions ha tingut una resposta positiva.

Tal dia
com
avui fa...

1 any **Guió previst**
Cordialitat en la primera reunió en set anys de la comissió bilateral entre la Generalitat i l'Estat, amb posicions allunyades.

10 anys **Veu pròpia**
El conseller d'Economia i Finances, Antoni Castells, afirma que "el PSC ha de tenir veu pròpia al Congrés de Diputats".

20 anys **Més autogovern**
El president de la Generalitat, Jordi Pujol, afirma que Catalunya s'ha de jugar "el tot pel tot" per elevar la seva sobirania.

Full de ruta

David Portabella

Catalá és aposta segura

La primera moció de censura amb èxit en democràcia va ser un terrabastall al PP, que va inaugurar un camp que pugui sense brúixola. Mariano Rajoy tornant a ser un registrador de la propietat, Soraya Sáenz de Santamaría fixant pel bufet Cuatrecasas, María Dolores de Cospedal recuperant la plaça d'advocada de l'estat al Tribunal Suprem, Jorge Moragas canviant l'agenda de cap de gabinet de Rajoy per ser jurat de Miss Filipines... Qui no estava tenint sort amb l'enviament de currículums era Rafael Catalá, ministre de Justícia del setembre del 2014 a l'1 de juny del 2018 de la moció, però l'atzar l'ha deixat d'esquivar i finalment li arriba el cop de sort. Codere, empresa líder en apostes esportives i màquines escurabutxaques, ha fitxat Catalá amb un sou fix i un de variable com a assessor en temes regulatoris. És una àrea que l'exministre ja coneix: del 2005 al 2011 ja va ser el responsable del compliment normatiu de Codere. Però és que

L'exministre de Justícia sabia abans que ningú que als electes catalans els tocaria el 384 bis a la ruleta de les inhabilitacions i ara és fitxat per la firma d'apostes Codere

a més Catalá és expert en el repartiment de sort. "Vostè té molta sort, vostè és una persona afortunada, perquè pot venir a aquesta cambra amb aquest llaç groc, que és ofensiu perquè diu que hi ha presos polítics a Espanya, i no hi ha presos polítics a Espanya! A Espanya hi ha polítics presos", etzibava Catalá al diputat del PDeCAT Carles Campuzano l'11 d'abril del 2018 al Congrés, quan ningú es jugava un euro que hi hauria una moció de censura al cap de cinquanta dies ni Campuzano veia la sort de visitar amics a la presó. Però és que Catalá sabia abans que ningú que als electes catalans els tocaria el 384 bis a la ruleta de les inhabilitacions, i això que és un article de la Lecrim que en teoria apliquen els jutges amb independència del govern. Si Catalá va encertar apostant el tot o res a un 384 bis que no surt ni a la ruleta i ara reté la direcció de justícia i interior del PP mentre cobra del PP i de Codere, la justícia no és un *cachondeo*, com deia Pedro Pacheco el 1985. La justícia és un casino, i Catalá és aposta segura.

Tribuna

Assumpció Cantalozella. Escriptora

Fem catalanisme

Entrem de nou cap a la nostra veritable identitat, cap al que ens ajunta, ens fa sentir poble. El catalanisme. No pas el catalanisme polític, sobretot! Oblidem l'adjectiu polític... fins i tot el substantiu política. El catalanisme, aquell sentir-nos un amb aquest tros de terra que va del Pirineu al Mediterrani, esclat de l'orogènia pirinenca-alpina, aquell sentir-nos amb tot el que som, la història, la cultura, la manera d'organitzar-nos, la capacitat de fer empreses, de treballar, si cal, en un racó d'entrada, aquest saber la nostra rondalla de la Història... Aquest, especialment, sentir-nos i veure'ns en els capgrossos i els gegants, la Patum, el xiquets, els torrers i la ratafia, el vi d'Allella i l'esplet de vins renascuts després de la fil·loxera... de veure'ns a les fires. I a la cultura de més amunt... en els nostres poetes, especialment els escriptors del modernisme i el noucentisme. I l'Espriu... oh, que cansat estic d'aquesta terra...! Les cançonetes populars, qui no sap: "Al carrer de dalt hi ha una finestreta, passa un senyoret i hi tira una floreta"? Qui no sap: "Mon pare no té nas, ma mare és xata"?

EL MAGNÍFIC HISTORIADOR Ruiz-Domènec, en el seu recent *Informe sobre Catalunya*, explica el fenomen sociològic: "A Catalunya, la dècada dels cinquanta mostra la distància entre el temps històric, lent, condescendent, i el temps vital, accelerat, exigent. Però va ser l'època de la sembrada; sense el que es va fer llavors, no s'entendria el que va succeir després. El règim de Franco va ser dinamitat des de dins." Deixem de banda els partits polítics i les seves trifulgues; si no, quedarem encallats amb ells per sempre més. Tornem a dir: "Esmola que esmola fes daigues, daguer."

Tornem a recitar: "Ben ajagut a terra, com me plau el veure davant meu en costa suau un prat ben verd sota d'un cel ben blau!". I... sobretot... no caiguem pas en la temptació d'esmentar l'*Oda a la pàtria*, del poeta, "adeu, España". Reposem. Tornem a recórrer els carrers de l'Eixample de Barcelona, i sentir-nos dins la Diputació, el Consell de Cent, la Provença, la Mallorca i la València... Dins Aribau, Balmes, Urgell, dins de Viladomat i Villarroel. Mirarem extasiats la casa Milà i el drac de la casa Batlló, i tot en Domènec i Muntaner.

Pugem al Tibidabo, des d'on veurem el mar i tota l'estesa de la Barcelona que existeix des de ni se sap quan –que cada dia són més les troballes de sota terra–, i que s'estén cap a la Vila Olímpica prop de la misèria... dels espais no pas buits, sinó plens de tristesa. I el Mont dels Jueus. Anem cap al Pirineu, tes blanques comes parlen de l'eternitat.

PARLEM EN CATALÀ... Fem-nos-hi amb la ment i el cor. No deixem que ningú ens prengui la paraula, els mots que ens expliquen aquesta terra, i tot el planeta, els mots que ens parlen de les constel·lacions, i ens diuen Ossa major, els forats negres, ens diuen lluna i no pas *luna*, ni *lune*. Ens diuen t'estimo. Retornem al nostre catalanisme. Però... podem deixar-nos anar dins aquest altre somni? Podem relaxar-nos ara sense parlar de Spain, podem...? Podem quan els nostres governants, els que vam escollir aquell 2017, es troben entre reixes, a l'espera d'una sentència brutal?

Podem abandonar el subtítol de l'historiador: *Una història de rebel·lia, 777-2017?*

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La serp i els ous

El dia 25, el diputat d'ERC José Rodríguez va publicar en aquest diari un article (*L'ou de la serp*) farcit de prejudicis i comparacions absurdes on es posava dins el mateix sac els imperialistes de Vox i patriotes catalans. També assenyala i estigmatitzava el nacionalisme català del FNC, que represento al consistori de Ripoll, amb termes com "xenofòbia" o "ultradreta".

Així com certes dones eren cremades al crit de "bruixa" sense que en calguessin proves, els aprenents d'inquisidor del s. XXI pretenen tenir-ne prou amb un "xenòfob" o "racista" per a desfer-se de l'oposició política que els seus arguments mediocres o inexistents no poden vèncer.

Nosaltres no som la serp que s'aprofita de la frustració de l'independentisme, com diu el diputat. Ho són aquells que des dels seus llocs de re-

presentació institucional han frustrat un cop i un altre, amb les seves mentides i la seva pretensió de mantenir la poltrona, les il·lusions de l'independentisme.

En realitat, els grans defensors de "la república de tots", són els partidaris absolutistes de "la república dels que pensen com jo". El veig confós, Sr. Rodríguez. Per això, si em permet, l'ajudaré a identificar la serp. És fàcil: parla i pensa en espanyol i, els ous, els cova dins el PDeCAT, ERC i la CUP. No pas dins el FNC.

SÍLVIA ORRIOLS, regidora del FNC a l'Ajuntament de Ripoll Ripoll (Ripollès)

Homenatge a la pagesia

Els tòpics presenten la gent del món rural com a persones curtes de coneixements, de poca habilitat de relacions personals, que estan lluny de la "realitat"

urbanita i que, com a màxim, saben com conrear alguns cultius, tractar el bestiar, seguir el calendari de la lluna, del temps per si plou o hi ha sequera, si gelarà, i alguns fins saben conduir un tractor!

Error monumental! Hi ha polítics que anomenen despectivament "la tractoria", quan parlen de la gent de l'interior, lluny de les grans ciutats. Massa gent encara no ha entès que la pagesia són els *jardiniers* del país, que el paisatge rural de camps i muntanyes es manté com està gràcies a desenes de generacions que hi han dedicat el seu esforç, suor, llàgrimes i a vegades la seva sang. El pagès no és una figura del pessebre o disfressat amb faixa i barretina per als pastors. Es mereix el nostre respecte. Milers d'hectàrees llaurades, centenars de quilòmetres de

murs de pedra seca formant terrasses conreades a les faltes de turons i muntanyes, canals i séquies que escampen l'aigua pel territori. Els incendis que cremen camps i boscos, només són d'ells o de tots nosaltres? Voldrem el que produeixen els nostres pagesos i ramaders i consumir a un preu just, els seus productes? "Que maca és la Cerdanya", deia un amic. "Ara, t'hi quedés a viure tot l'any i sabràs el que és bo!", li vaig contestar. No idealitzem el camp, no és l'Arcàdia feliç de poetes i pintors del Renaixement. Els camperols estimen la terra i tenen un mèrit afegit, són els que mantenen i guarden viva la nostra parla.

Moltes gràcies, pagesos i pageses, mai us ho agrairé prou!

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

La frase del dia

“Una deriva antipolítica o antipartits seria preocupant, no ens ho podem permetre, ens necessitem tots”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L'EXILI

Tribuna

Pol Capdet. Lingüista

Cultura i poder

Tot és u. En termes absoluts, cosmològics, el bé i el mal i la saviesa i la ineptitud es confonen en una sola substància, en un magma caòtic i preepistèmic. Això, però, no justifica el nihilisme, entre altres coses perquè vivim en societat.

SILAPOLÍTICA pogués ser el refugi de la moral i el de la saviesa, els països serien ideals almenys a nivell estructural. Però hem de ser nosaltres, els ciutadans en general, en el pla individual o organitzats col·lectivament, que donem valor a cada nostre país (l'estat del benestar europeu i les seves romanalles d'avui introdueixen un matís a aquesta afirmació, no pas una invalidació categòrica). Hem de ser nosaltres, deia, que donem valor a cada nostre país, i això –no podent dirigir la política– hem de conjurar-nos –més en aquests temps de desprestigi de la cultura, un dels valors d'un país– a fer-ho tan poc modestament com ens sigui possible.

EN EFECTE, EL DESPRESTIGI de la cultura que segons la meua opinió han originat la més gran immoralitat i ineptitud dels polítics respecte de l'època de l'estat del benestar més o menys ple, la societat més individualista que travada en què ara vivim (que propicia el nihilisme i, per tant, la incultura) i la mercantilització del món del llibre i de totes les esferes de producció i difusió cultural, incloent-hi la Universitat, resta puny, d'entrada, a aquest esforç per donar valor a cada nostre país. Internet, s'ha de dir, ha democratitzat la cultura, però ha democratitzat una cultura deixatada, sense cafeïna. Quan em refereixo a la cultura, sense especificar res, en canvi, em refereixo, a efectes d'aquest article, al que és profitós del que es produeix o es difon en termes culturals, no al que és merament llaminer

o insubstancial.

EN EL FONDS, en últim terme, la cultura és important no perquè civilitzi o en algun cas pugui pujar d'estatus sinó perquè significa un dels rostres del poder; permetent accedir per una via senzilla, com diria Confuci, a la saviesa. Per a Confuci la via més noble d'accés a la saviesa és la reflexió individual; la imitació (llegiu-hi cultura), la més senzilla; i l'experiència, la més amarga. La cultura –trobant-s'hi la saviesa concentrada– pot proporcionar a la generalitat de la gent bastanta més saviesa que la que li proporcionaria la nua experiència personal.

POTENCIAR LA CULTURA, independentment del format en què es vehiculi i de la forma amb què es presenti, és una cosa raonable. Un llibre no és –ja

“En el fons, en últim terme, la cultura és important no perquè civilitzi o en algun cas pugui pujar d'estatus sinó perquè significa un dels rostres del poder

de sempre, no solament d'ara– sinònim necessàriament de cultura, i per altra banda internet no ho és en tots els casos d'incultura o de cultura deixatada: amb un nou llenguatge, un llenguatge adaptat als temps filotecnològics que vivim, o bé amb el llenguatge literari de tota la vida, s'hi van generant alguns continguts molt interessants des del punt de mira cultural (posar-ne exemples, encara que fossin pocs, seria com emprendre un cànon literari; cosa molt tediosa, no exempta de dificultats procedimentals, ètiques i fins ontològiques, i per tant no ho faré; però és que a més cadascú –i aquesta és la clau a internet com en els llibres com en la cultura en general– ha de trobar els seus continguts –la seva forma de cultura– els que convenen millor al seu caràcter i a la seva constitució).

LES COSES DELS HUMANS van a glopades, i el prestigi de la cultura tornarà. Ja ha passat al llarg de la Història que en uns moments aquesta cultura s'ha desdenyat i en d'altres s'ha valorat. Però el canvi d'estat s'accelera actuant: hi ha un fragment de la Bíblia (Romans 12:2) molt procientífic i progressista que diu: “No us acomodeu al món present; que la renovació de la vostra mentalitat us transformi, i us permeti així de copsar quina és la voluntat de Déu, val a dir: allò que és bo i agradable a Déu, i perfecte.” Qui no cregui en Déu o receli de la Bíblia no té impediment racional per copsar l'encert d'aquest fragment i, si té alhora mínima saviesa i mínima capacitat d'acció, és a dir, si té mínim poder del poder que és complet, no té impediment per actuar.

(Agraeixo una revisió del text d'aquest article a Enric Pujol, professor d'història a la UAB i membre de l'Institut d'Estudis Catalans).

De set en set

Josep Maria Casasús

Art que mou

L'art, com la fe, mou muntanyes. La fe en l'embranchida catalanista va trobar en l'art, l'any 1975, una de les eines per fer

realitat el somni d'oferir als lectors el primer diari en català des de l'ensulsiada del 1939. Ens ajuda a recorda-ho l'exposició que des d'ara fins al 3 de novembre mostra el Museu d'Art de Girona. Presenta obres del fons d'art de l'Avui. Els promotors del nou diari apel·laren els artistes a contribuir a un projecte que mobilitzava una munió de ciutadans entusiastes. Trencaren el foc uns clàssics (Miró, Tàpies) al costat de valors –estètics i ètics– de la nova generació. La llui-

La llengua flaqueja en tots els àmbits, des dels patis d'escola fins a les sales de cinema

ta per la llengua reeixia amb la força d'un voluntarisme benintencionat. No n'hi ha hagut prou, però. Cal perseverar en un proselitisme convincent. Els artistes ens van donar una lliçó. No van fallar. Tampoc no va fallar una Generalitat que, amb Joan Manuel Tresserras de conseller, va rescatar el fons de mans judicials, després de la fallida de l'empresa, per dipositar-lo al museu gironí. Sí que han anat fallant lectors, paradoxalment. Quants participants en les grans manifestacions independentistes llegeixen premsa i llibres en català? Un 5 per cent tirant llarg. Quants d'ells accedeixen habitualment als canals de televisió en català? Un 15 per cent si fa no fa. La llengua flaqueja en tots els àmbits, des dels patis d'escola fins a les sales de cinema. No es tracta de nostàlgia eixorca. Es tracta de renovar ara la fe en la catalanitat per moure muntanyes abruptes i esquerpes.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**Reforç
policial al
Port Olímpic**

Albert Batlle
anuncia més
vigilància per
contrarestar la
inseguretat

**“Màxima
representació”
a la Diada**

El vicepresident i la
portaveu del
govern defugen la
polèmica sobre la
unitat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Impuls del salari mínim

ESTUDI • El govern vol tenir d'aquí a tres mesos el càlcul del salari mínim del país i el cost que tindrà fer-lo efectiu
EXECUCIÓ • Com que no podrà imposar-lo per llei, buscarà la concertació d'empresaris i sindicats

Xavier Miró
BARCELONA

Els 900 euros del salari mínim interprofessional (SMI) espanyol no tenen el mateix valor a Catalunya que a altres territoris de l'Estat. Aquest valor uniforme no té en compte el cost de la vida superior en territoris com Catalunya, on hi ha un 14,4% de treballadors que, tot i cobrar un salari, no surten dels llindars del risc de pobresa. Aquests són alguns dels arguments que ahir esgrimia el vicepresident del govern, Pere Aragonès, per justificar l'impuls d'un salari mínim de referència (SRM) català, que l'executiu vol tenir fixat d'aquí a tres mesos per poder abordar la manera de portar-lo a la pràctica.

Els departaments de Vicepresidència i Economia i Treball rebien ahir l'encàrrec d'iniciar els treballs tècnics per calcular en tres mesos aquest salari mínim, així com el cost que tindria per a l'administració fer-lo realitat. El salari es calcularà tenint en compte el cost de vida i l'equitat salarial. Un cop estimats el salari i el cost de la seva implantació, el govern convocarà el Consell de Relacions Laborals —agents socials, sindicats i patronals— per concertar-lo. Tenint en compte que la Generalitat no té competències plenes en aquesta qüestió i no pot implementar la mesura per mitjà de legislació que en faci obligatòria l'adopció, l'executiu català pretén implementar el SRM per la via

dels convenis col·lectius. Aragonès defensa el model de concertació social que a Catalunya ha permès històricament assolir objectius que no preveia la legislació espanyola i sobre els quals l'administració catalana no tenia competència legislativa plena.

Potser no es podrà implantar de manera immediata, admet el vicepresident econòmic, però compromet el govern a buscar amb empresaris i sindicats la manera d'afrontar-lo, si convé establir un calendari progressiu i uns sectors productius en què es consideri prioritari implementar-lo.

L'increment del salari mínim interprofessional

Aragonès veu predisposició dels grups per abordar el pressupost

(SMI) aprovat pel govern espanyol el 2018 no té en compte, segons l'executiu català, les diferències del cost de la vida existents als diferents territoris de l'Estat i “manté en situació de pobresa els perceptors d'aquells territoris que tenen uns costos més elevats”. La conseqüència, segons el govern, és el perjudici particular a les persones però també l'impacte negatiu sobre la productivitat de l'economia catalana.

“L'SMI és uniforme prescindint de quin és el cost de la vida i la capacitat de les economies diferen-

Aragonès
després del
consell executiu
d'ahir ■ EFE

ciades”, denuncia Aragonès, que defensa que l'establiment de salaris mínims diferenciats no és una idea del govern català sinó una reflexió dels economistes, dels agents socials catalans però també de la mateixa candidata a presidir la Comissió Europea, la conservadora alemanya Ursula von der Leyen.

El salari mínim interprofessional espanyol no suposa un salari màxim de referència, recorda el vicepresident català, que defensa que “un salari mínim superior impulsaria cap a dalt tota l'escala salarial del país”. La xifra re-

sultant del càlcul tècnic estadístic es preveu que serà superior als 900 euros de l'SMI i, per això, implantar-lo incidirà en l'economia productiva però també tindrà un cost per a la contractació laboral pública de la Generalitat, uns impactes i uns costos que també formaran part de l'estudi que el govern posarà sobre la taula del Consell de Relacions Laborals.

Aragonès justifica la mesura en un context de “desigualtats creixents” i d'una sortida de la crisi que s'ha fet, en part, a costa de la contenció i la reducció salarial, fins al punt que avui en dia “sortir de

l'atur no és garantia de sortir del risc de pobresa”, conclou.

Pressupost 2020

Per altra banda, Aragonès referma que l'executiu aprovarà l'avantprojecte de pressupost per al 2020 aquest octubre i el portarà al Parlament després d'haver parlat amb tots els grups al setembre de la situació pressupostària, les disponibilitats i les intencions del govern tal com defensa que s'ha fet anteriorment.

El vicepresident considera millor la perspectiva d'enguany tenint en compte la predisposició

expressada per grups com Catalunya en Comú i el PSC fins i tot a plantejar-se l'aprovació: “La música sona millor que l'any passat. Visualitza la necessitat que aquest país tingui un pressupost aplicable.”

Aragonès es queixa que el govern espanyol, en interinatge des de fa mig any, encara no els ha informat del càlcul de les bestretes que els correspondran pel model de finançament, una informació que l'Estat facilita cada any al juliol. Les bestretes són la base principal d'ingressos orientativa que l'executiu català necessita per abordar el seu pressupost. ■

L'APUNT

Competint amb la Sagrada Família

Marta Membrives

Predir la data d'acabament d'una gran infraestructura no és una feina fàcil. Quan s'acosten les eleccions hi ha molts polítics que ho intenten i indefectiblement s'hi acaben enganxant els dits. Els catalans ho sabem prou perquè d'exemples n'hi ha per donar i per vendre. De fet, els anys d'espera per a la futura estació de la Sagrera no són res si els comparem amb projectes on

fa anys i panys que el més calent és a l'aigüera. Aquesta setmana, els responsables d'Adif es congratulaven que les obres hagin agafat velocitat de creuer deu anys després d'haver-se començat. Els tècnics, però, van voler deixar els terminis per als polítics. Tot i això van intentar tranquil·litzar la premsa dient que no competiran amb la Sagrada Família. Estem de sort!

n català

Les frases

“L'SMI és uniforme prescindint de quin és el cost de la vida i la capacitat de les economies diferenciades”

“Celebrem que hi hagi forces predisposades a una possible aprovació del pressupost fins i tot”
Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DEL GOVERN

Noves escoles i pla de xoc pel foc

Tenint en compte que el d'ahir era el darrer consell executiu abans de les vacances d'agost, el govern va aprovar diverses mesures. Per exemple, la creació administrativa dels instituts Sagrera de Sant Andreu, Pedralbes, el Prat de Llobregat, Sarrià de Ter i Sant Quirze de Lloret de Mar, l'institut d'FP de Castellar del Vallès i el de Sant Cugat del Vallès, així com el Narcisa Freixas i Cruells de Sabadell. També va aprovar la creació del centre de formació d'adults de Sant Adrià de Besòs, així com els instituts escola Arts de Barcelona; Sant Quintí de Mediona; Baldomer Solà, Rafael Alberti i Sant Jordi de Badalona; Pere Lliscart de l'Hospitalet; Pallaresa de Santa Coloma de Gramenet; Pepa Colomer del Prat de Llobregat; Barnola d'Avinó;

Pompeu Fabra al Pont de Vilomara; el Bruel-Empuriabrava a Castelló d'Empúries; Magraners de Lleida; Pla de l'Avellà a Cabrera de Mar; Montagut a Santa Susanna; Pallerola a Sant Celoni; Teresa Martorell al Vendrell; Montsant a Cornudella de Montsant; Agustí Barberà a Amposta; Can Llobet a Barberà del Vallès; Sant Esteve a Castellar del Vallès; El Viver a Montcada; El Martinet i Els Pinetons a Ripollet; Teresa Altet a Rubí, i Pere Viver a Terrassa. Pel que fa al pla de xoc per l'incendi de la Ribera, el Segrià i les Garrigues, l'Institut Català de Finances establirà línies de crèdit per valor de cinc milions per a inversions en les explotacions agrícoles i ramaderes afectades. El govern restaurarà la coberta vegetal cremada.

L'Agència Tributària de Catalunya centralitzarà el pagament de tributs estatals ■ O.D. / ARXIU

El govern rescata el pagament unificat de tributs estatals

■ Reimplanta en tots els seus ens el projecte que el 155 va eliminar ■ L'amplia ara per unir esforços en tot el cycle fiscal

Oscar Palau
BARCELONA

El Consell Executiu també va aprovar ahir la recuperació, corregida i augmentada amb noves atribucions per al conjunt del cycle fiscal, del projecte conegut en el seu dia com la *tramitadora*, que pretén centralitzar a través de l'Agèn-

cia Tributària de Catalunya (ATC) el pagament de tots els impostos estatals de la Generalitat i els 182 ens públics que en depenen. Amb això, després serà l'ATC la que ingressarà conjuntament els diners recaptats a l'agència estatal. El pla l'havia aprovat el govern l'abril del 2017, quan es presentava fins i

tot com un pas més en l'assumpció de competències de l'ATC com a futura estructura d'estat clau, però aquell desembre, abans que ni tan sols es pogués acabar d'implementar, era derogat pel govern espanyol en plena aplicació del 155, “de manera arbitrària i totalment absurda”, segons denunciava ahir el vi-

cepresident i conseller d'Economia i Hisenda, Pere Aragonès. I és que, hi insistia, connotacions polítiques a banda, el projecte comporta notables millores des del punt de vista d'economies d'escala, optimització i eficiència de l'administració.

La idea ara, això sí, és “molt més ambiciosa”, ja que es dissenyarà una “política fiscal corporativa” integral, que englobarà tots els estadis del cycle fiscal. És a dir, que també inclourà l'abans del pagament del tribut, amb l'oferiment conjunt de serveis d'informació, avaluació de riscos, formació, programari bàsic o assessorament amb criteris homogenis, que evitin que cada ens hagi de contractar el seu propi gestor. A més, en cas que sorgeixin conflictes després amb l'agència estatal, per exemple a l'hora d'interpretar canvis normatius, com passa sovint, la defensa igualment la centralitzarà l'ATC, que així previsiblement també reduirà litigis. La intenció és tenir tot el pla implementat al llarg del segon trimestre de l'any vinent. A banda d'això, el govern també va aprovar ahir la pròrroga del programa de modernització de l'administració tributària, endegada en el seu dia per Oriol Junqueiras, i que aquest any ja ha permès per exemple cobrir un 15% més de sol·licituds d'informació en la campanya de l'IRPF. ■

 baluéjusto
advocats

Despatx d'Advocats.

Assessorament Jurídic, Fiscal, Comptable i Laboral.

Assessorament de persones físiques i jurídiques.

Lluís Companys 1, 6è, 3a Edifici Eurofòrum 25003 Lleida tel. 973 280 247 fax 973 280 909 www.baluejusto.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Andreu Mas-Colell

President del Barcelona Institut of Science and Technology (BIST)

Recuperar talent

Ho podria justificar però en un article de premsa no es pot encabir tot. Deixeu-me, doncs, ser dogmàtic: el futur econòmic de Catalunya rau en l'economia del coneixement. A més, l'experiència internacional ens ensenya que, per endinsar-s'hi i consolidar-s'hi, una condició necessària és un sistema universitari i de recerca fort i competitiu.

En aquest front tenim un actiu, un passiu i un passiu transformable en actiu. L'actiu és que avui la base d'universitats i recerca de què disposem ha demostrat ser de gran qualitat. Som un referent europeu al sud del continent. El passiu és que aquesta realitat és molt fràgil, de fet insostenible si no es prenen mesures dràstiques, començant pel finançament. Tenen tota la raó els rectors de les universitats públiques catalanes quan, en un manifest recent, reclamen mesures econòmiques urgents. A la universitat i la recerca li ha tocat sacrificar-se quan els ingressos fiscals de Catalunya es van col·lapsar: calia ser solidari amb els que més ho necessitaven. Però si la perspectiva és la de l'economia del coneixement, el sacrifici no pot ser permanent. La fiscalitat catalana ara s'ho pot permetre i, per tant, ara hauria de ser l'hora de la universitat i la recerca. Reconec que aniria bé disposar de pressupostos.

El passiu transformable en actiu és la diàspora científica que hem acumulat en aquests anys difícils. És una pèrdua, però si en recuperem una part pot ser un guany. Ens arribarà extraordinàriament ben formada i molt connectada. És una oportunitat que no hauríem de deixar passar.

Penso que la política de talent de les universitats hauria de desplegar dos programes clarament diferenciats. Un de promoció que acabés estabilitzant els molts professors-investigadors avui a les universitats catalanes que s'ho mereixen. I un de contractació des de l'exterior. És clar que aquest ha d'estar obert a talent de tots els orígens, però també ho és que serà comparativament atractiu per als que ja tenen lligams amb Catalunya. Encara que formalment no és així, en l'actualitat, i en la pràctica, només tenim el primer programa.

Per relativitzar el cost d'aquest segon programa, considereu Icrea. Aquest programa de la Generalitat ha contractat uns

La recerca a les universitats o en programes com Icrea és un gran actiu, però és fràgil ■ GENCAT.CAT

“El futur econòmic de Catalunya rau en l'economia del coneixement i necessita un sistema universitari i de recerca fort i competitiu

260 investigadors, la meitat són a les universitats i l'altra meitat, als centres de recerca. Ha tingut un efecte multiplicador espectacular sobre els fons invertits en recerca i sobre la reputació científica de Catalunya. Amb la disposició de fons addicionals, les universitats l'haurien de poder

duplicar en el marc d'un programa de contractació externa. És factible. Per exemple, els ingressos per matrícules de les universitats catalanes són superiors als 200 milions d'euros. Amb el 10% d'aquesta quantitat es pot duplicar Icrea a les universitats. No proposo pas augmentar les matrícules un 10%. Però s'està reivindicant una rebaxa del 30% que, en la meua opinió, no té justificació perquè beneficiaria sobretot qui ara les paguen, que, com que tenim un sistema de tarificació social on el pagament depèn de la renda, són els que ja ho poden pagar. I en canvi pot condemnar l'impuls de programes estratègics com el que he suggerit.

Finalment, i des de la perspectiva dels centres de recerca –la situació econòmica dels quals és igualment precària– em sembla que seria bo que hi hagués més cooperació universitats-centres. Com a exemple: la possibilitat d'ofertes conjuntes d'universitats i centres de recerca podria afegir un element significatiu de competitivitat a la política de contractació internacional.

Torra lloa el Consell de Garanties Estatutàries

Redacció
BARCELONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, va lloar ahir la tasca del Consell de Garanties Estatutàries (CGE) en un moment en què la democràcia “està posada en dubte” després de l'aplicació del “funest 155”. En el discurs en l'acte de presa de possessió de Joan Vintró com a nou membre, Torra va destacar la feina de l'òrgan de garantir la democràcia “davant la judicialització de la política i la manca de lleialtat institucional, un fet que evidencia el funest 155”. Segons el president, el CGE no va quedar al marge de l'aplicació del 155, ja que només va emetre dos dictàmens el 2018. El president del CGE, Joan Egea, va tornar a reclamar al Parlament que s'afanyi a designar els altres membres pendents. Va recordar que dos dels consellers fa tres anys que estan en funcions i dos més, vuit mesos. D'altra banda, des del 2016 hi ha una vacant per renúncia també pendent de ser coberta. ■

Surten els tres activistes que quedaven detinguts

Redacció
BARCELONA

Ahir a la tarda van sortir en llibertat amb càrrecs els últims tres activistes detinguts la vigília per haver participat en diversos actes de protesta de caire independentista i antifeixista entre el desembre i el maig. Tres més, menors, havien sortit dijous, quan van declarar tres activistes més. A tots nou se'ls acusa de delictes com ara desordres o pertinença a grup criminal, tot i que, segons Alerta Solidària, ni es coneixen entre ells. L'organització denunciava ahir “l'obsessió” dels Mossos i la fiscalia de delictes d'odi, a qui acusen de voler desincentivar la resposta a la sentència del Suprem. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El govern assegura a la Diada “la màxima representació”

■ Tanca la polèmica per les relacions amb l'ANC i fa pinya per la mobilització ■ Budó i Aragonès exhibeixen sintonia

Ò.P.J.
BARCELONA

La portaveu del govern, Meritzell Budó, va assegurar ahir que hi haurà “una màxima representació del govern” a la manifestació de la Diada, començant per ella mateixa, i va voler així tancar la polèmica sobre la mala relació entre societat civil i partits després que l'ANC anunciés que aquest any no reservaria espai als polítics a la capçalera. El fet que alguns exdirigents d'ERC, com ara Josep Hugué o Anna Simó, haguessin anunciat els últims dies

a les xarxes que no hi aniran per la “música antipartits, i especialment anti-ERC”, que detecten –també el president Carles Puigdemont ho advertia ahir en aquest diari– havia acabat d'enrair l'ambient, després de les crides a la unitat també a les entitats que havia fet l'expresident de l'ANC, Jordi Sánchez, que dimecres van tenir resposta amb una compareixença conjunta d'Òmnium i l'ANC per animar l'independentisme a fer front comú.

Ahir, les dues ànimes de l'executiu –que també van

voler exhibir bones relacions entrant barrejades a l'últim Consell Executiu abans de vacances, després que transcendís a més que aquesta setmana les sis conselleres van sopar plegades a Barcelona– van fer pinya, ja que el vicepresident, Pere Aragonès, també va assegurar taxativament, al costat de Budó, que ell participarà en els actes de la Diada, “també en el de la tarda”, per reclamar la independència, tal com ha fet els últims 20 anys. “No ens sentim exclusos, ens sentim cridats i hi serem”, va resumir la

Els membres del govern van exhibir ahir bona sintonia abans de marxar de vacances ■ EFE

portaveu, que treia importància al lloc que hi ocupin els polítics. “La Diada és el màxim exponent de la unitat, defugim aquesta batalla; no és del govern ni dels partits, és de la gent, així que màxim respecte”, conclouia. “Això és un repte de tots: societat civil i organitzacions polítiques. Tots els passos s'han de fer amb mobilitzacions de tots”, insistia Aragonès. ■

Pel camí d'una resposta unitària

Budó va admetre que, amb la tanda que està fent el president Torra amb partits i entitats, s'han intensificat els contactes per traçar una resposta conjunta de l'independentisme a la sentència contra el procés, si bé va evitar avançar-ne detalls. “Hi continuarem treballant, quan exposem les

conclusions ja explicarem millor la voluntat”, indicava. Budó, per cert, va atribuir a la “situació complexa” i a les “conduccions electorals” el fet que s'hagi “desdibuixat” l'obra de govern i que la nota a la seva gestió hagi baixat al CEO. “Ara confiem poder recuperar la confiança”, cloïa.

THIS IS YOUR SUMMER!

WATER WORLD LLORET
www.waterworld.es

AQUADIVER Platja d'Aro
www.aquadiver.com

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
SANT BOI DE LLOBREGAT**Lluïsa Moret**

Alcaldesa de Sant Boi de Llobregat (PSC)

“Som un referent en polítiques ambientals”

ACORDS • El PSC reedita el pacte amb Sant Boi en Comú, tot i la majoria absoluta per afrontar els grans reptes que té la ciutat **ACTIUS** • El pla estratègic del govern vol destacar trets diferencials de Sant Boi i generar economia a partir d'ells

Rosa M. Bravo
SANT BOI DE LLOBREGAT

Lluïsa Moret ha revalidat la confiança dels santboians i el seu partit ha aconseguit una majoria absoluta que no havia tingut des de les eleccions del 2007.

Com valora la recuperació del PSC als municipis de l'àrea metropolitana, molts governats per alcaldesses?

No crec que tingui específicament a veure amb el fet de ser alcaldessa, però sí que crec que hi ha una manera de fer que té un comú denominador, i és la capacitat de mantenir un equilibri entre tenir un projecte estratègic de ciutat, consensuat amb els agents econòmics i socials, i la proximitat. Un equilibri preciós i necessari. La combinació d'aquestes dues coses ha ajudat que alcaldes i alcaldesses socialistes de l'entorn metropolità hàgim pogut renovar la confiança i hàgim ampliat les majories.

Malgrat la majoria absoluta del PSC a Sant Boi, heu reeditat el pacte amb Sant Boi en Comú, amb qui ja vau governar els dos anteriors mandats [ICV-EUiA, en aquells moments]. Per què?

Per la coherència. Sempre hem dit que Sant Boi necessitava un govern progressista i ampli perquè la ciutat té grans reptes i necessitem grans consensos per afrontar-los. El pacte en els últims mandats va funcionar molt bé, però seguim

tenint els mateixos reptes i la mateixa voluntat de treballar conjuntament. Ara som un equip de quinze persones, cosa que ens dona una visió molt àmplia i grans possibilitats de tirar endavant el projecte que tenim pensat.

Per què els pactes tan freqüents en la política local són tan difícils de dur a terme en la política estatal?

Les administracions locals acumulem una llarga experiència en negociar, pactar i governar amb altres forces polítiques. La majoria d'ajuntaments i d'administracions supramunicipals tenen governs fruit d'acords i de pactes. Espero que aquesta lògica vagi arribant a altres nivells institucionals. Perquè, a més, els resultats electorals són més que mai una evidència de la pluralitat i la diversitat.

La política estatal està potser encara ancorada en el bipartidisme?

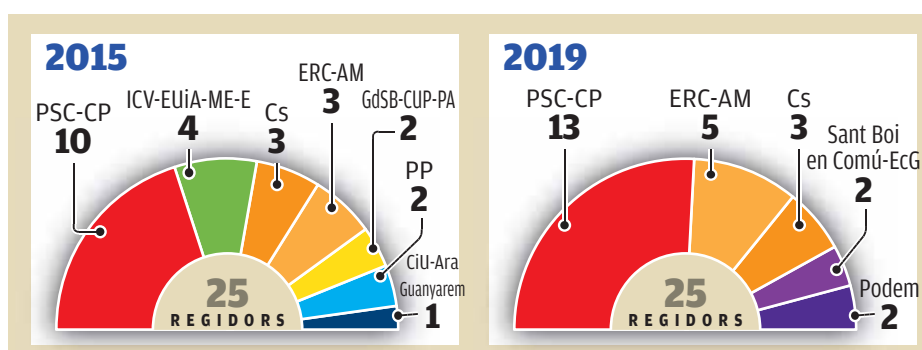
Les majories absolutes són magnífiques i nosaltres estem molt contents perquè suposen un aval al que hem fet fins ara i ens animen a treballar en la mateixa línia. Però les majories absolutes no han de ser excloents. La lògica del pacte és imprescindible en general i la política local és un bon laboratori perquè arribi a altres institucions.

S'ha presentat com un pacte progressista per a les persones i el planeta. Què pot fer Sant Boi pel planeta?

Tenim clar que hi ha un marc de referència global i un nou contracte social global,

ORIOI DURAN

que són l'Agenda 2030 i els objectius de desenvolupament sostenible. És un full de ruta imprescindible molt ben definit que preveu tres aspectes claus: els socials, els ambientals i els econòmics. L'Agenda 2030 parla de les cinc P: persones, planeta, prosperitat amb un model econòmic sostenible, pau i els *partnerships*, que són les aliances. Són paraules molt simples però molt contundents i aclaridores a l'hora de situar les nostres prioritats. Parlem de la garantia de drets fonamentals com ara el treball i l'habitatge, d'igualtat d'oportunitats i de gènere, de l'emergència climàtica, del desenvolupament d'un model urbànic, ambiental i econòmic que sigui generador de treball digne i compatible amb la sostenibilitat. També d'un model econòmic on fem valdre els actius de la ciutat i el nostre entorn natural. I hem de treballar sumant consensos i amb la lògica de transparència i bon govern.

Què fareu contra l'emergència climàtica,

més enllà de les polítiques metropolitaniques que us afectin?

Nosaltres som un dels municipis referents en l'àmbit metropolità en polítiques ambientals. Som el municipi que té més hectàrees reals d'entorn natural preservades. Dels 21 km² que tenim, el 60% és entorn natural, fluvial, agrari i forestal. Estem reconeguts per la gestió de l'entorn natural que fem i som un model en la gestió forestal. Som un dels municipis amb més percentatge de recollida selectiva. I una de les ciutats de l'entorn metropolità que té millor qualitat de l'aire, per les seves característiques geogràfiques i perquè hem fet un esforç durant anys per preservar l'entorn natural.

Us declareu també ciutat feminista. Això com es materialitza?

És un compromís, i volem que sigui un compromís col·lectiu, no només de l'Ajuntament. Les administracions hem de donar exemple. Però la nostra volun-

Una psicòloga feminista amant de la poesia

Lluïsa Moret, nascuda el 1965, prové de família pagesa i va estudiar psicologia a la Universitat de Barcelona. Va fer dos màsters, en tècniques d'investigació social i en estudis de les dones i polítiques de gènere, i el coneixement adquirí el va aplicar tant en el sector privat com en el públic. Va començar a l'Ajuntament de Sant Boi el 1989 treballant en el servei de drogodependència i aviat li van encarregar posar en funcionament el servei d'atenció a les dones, en una època en què es començaven a posar en marxa els primers circuits locals d'atenció a les dones víctimes de violència de gènere. El seu pensament feminista es manifesta en la seva forma de fer política, sigui impulsant la declaració de Sant Boi com a ciutat feminista, sigui dirigint la creació del pioner servei local d'atenció a nens víctimes de la violència masclista. Després d'anys com a tècnica, va entrar en la política municipal el 2007 com a tinenta d'alcaldia de Benestar i Ciutadania fins el 2014, quan va substituir Jaume Bosch a l'alcaldia. Es declara amant de la poesia, especialment de l'obra de Maria Mercè Marçal.

ment de protecció molt important per preservar un entorn que no existiria per la pressió de l'entorn metropolità. Però no podem convertir el parc agrari en un parc que només tingui valor paisatgístic. Estem treballant molt amb la cooperativa agrària, amb el consorci del parc agrari, amb altres agents socials i econòmics, perquè hem de garantir el relleu professional a les explotacions agràries i hem de fer una aposta per la capacitat. Després hi ha l'àmbit de la salut, que també valorem com un dels nostres actius. Tenim més de 150 anys d'història vinculats a la salut mental amb institucions psiquiàtriques de màxim nivell, institucions hospitalàries i hospitals universitaris. I tenim altres sectors econòmics que ens posicionen molt bé: el nou model logístic digitalitzat, el sector de l'automoció i la comercialització de vehicles elèctrics.

Pel que fa al sector logístic, no els pot afectar negativament l'aturada de les obres de la variant de la C-245?

És clar, i és una de les nostres reivindicacions. Estem a tocar de l'aeroport, el port i Barcelona, i els nostres polígons industrials són referents per això. És una necessitat imperiosa tenir la variant. L'última informació que tenim és la represa de les obres a mitjans del 2020.

Per què aquesta demora?

Parlem d'un projecte que es remunta als Jocs Olímpics, les obres del qual van començar el 2008 i s'han anat aturant i recuperant en funció del pressupost. L'última aturada va ser el novembre del 2016, vam fer molta pressió, es va haver de fer una modificació del projecte per actualitzar-lo i les obres havien de començar l'abril del 2017, però l'empresa adjudicatària, Isolux Corsán, es va declarar en concurs de creditors. Hem tingut molta mala sort. No s'ha pogut rescindir el contracte fins fa poc i ara s'ha d'obrir un nou concurs per adjudicar el projecte.

Com es resoldran els dèficits de la ciutat? El Síndic va alertar de la manca d'habitatge i una de les primeres preocupacions dels santboians és l'espai públic.

Participem d'aquest gran problema que és la manca d'habitatge, especialment de lloguer assequible. Abordar això és una política prioritària tot i que no és una competència local sinó una política de país. Construir és important, però també rehabilitar amb eficiència energètica. A part de crear oficines i taules d'habitatge per abordar la crisi hipotecària, tenim previst amb altres administracions construir en els propers anys 450 habitatges de diferents tipus, inclòs el lloguer social i assequible i el dotacional.

I pel que fa a l'espai públic?

Durant la crisi el nostre pressupost havia de respondre a altres prioritats. Ara que els indicadors econòmics han millorat, la cura de l'espai públic comença a ser una demanda important i l'hem entomat com una de les prioritats. Hem fet una inversió important en la reurbanització de vies i places que han quedat antigues i en el canvi de la gestió dels residus. Hem posat l'èmfasi en la millora dels 70 jocs infantils que tenim a la ciutat i hem fet un projecte per anar-los renovant comptant amb el Consell Local d'Infància. ■

La lògica del pacte és imprescindible en general i la política local és un bon laboratori perquè arribi a altres institucions

tat és que aquest concepte es traslladi a la realitat social. S'ha avançat moltíssim en la igualtat efectiva entre homes i dones, però no és una realitat encara. Es necessita treballar d'una manera clara i explícita, internament i externament, per garantir drets i posar tots els recursos necessaris perquè aquesta igualtat sigui una realitat. La comarca del Baix Llobregat ha estat un exemple en aquest sentit, ha tingut moviments feministes molt potents des dels anys setanta i vuitanta. Moltes d'aquelles dones van entrar a les institucions i han contribuït a crear serveis públics que donen resposta a aquesta realitat. A la nostra comarca, als anys setanta es van crear els primers serveis de planificació familiar gestionats des dels ajuntaments. I quan ens vam declarar ciutat feminista va ser arran d'un manifest comú, l'any passat, signat per totes les alcaldesses de la comarca independentment de la seva força política.

Ens vam declarar ciutat feminista, va ser arran d'un manifest comú l'any passat signat per totes les alcaldesses de la comarca

Sant Boi ha estat pionera en la creació d'un servei municipal d'atenció als infants víctimes de violència masclista. Com està funcionant, un any i mig després de la seva posada en marxa?

Molt bé. També vam ser dels primers municipis que vam posar en marxa els circuits locals d'atenció a les dones víctimes de violència masclista. Estàvem molt centrats en la víctima directa però no en els seus entorns, i el més immediat són els fills i les filles, que també són víctimes de la violència. No hi havia un servei especialitzat en aquest sentit.

...i són tan vulnerables o més que les dones agredides.

I tant. I a més, si volem trencar el cicle de violència i l'aprenentatge de rols que després poden repetir, necessitem recuperar aquests nens i nenes com a subjectes amb un rol diferent. El centre està funcionant molt bé perquè el circuit també ens funciona molt bé, i vull reconèixer

Com poder convertir els nostres actius, sense renunciar a ells, en palanca de canvi per obrir noves oportunitats?

L'aportació dels professionals de tots els serveis i institucions. Estem fent una tasca molt important de detecció precoç de casos de violència masclista i els podem derivar a aquest servei integral d'atenció als nens i nenes, que ha tractat en l'últim any uns 60 casos des d'una perspectiva psicològica i socioeducativa.

Cap a on va Sant Boi?

La nostra estratègia es basa en dos elements: fer valdre el que som i les nostres arrels. Hem fet una fase de diagnòstic molt consensuat amb la ciutat per identificar el que ens diferencia dins de l'entorn metropolità.

Teniu un origen agrari...

Exacte. Com poder convertir els nostres actius, sense renunciar a ells, en palanca de canvi per obrir noves oportunitats? Un dels nostres actius és l'entorn natural i, dins d'ell, el parc agrari. La creació del parc agrari va respondre a un movi-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Joan Manuel Tresserras Exconseller de Cultura

“L'1 d'octubre l'Estat va ser derrotat”

PUGNA SOBIRANISTA • “Encara hi ha un sector que creu que hi ha una forma canònica de ser català. Són els que es dediquen a repartir benediccions i condemnes a les xarxes socials” **AUTOCRÍTICA** • “Segurament el que no vam calibrar bé va ser quina capacitat de maniobra tindria l'Estat per reprimir-nos”

Francesc Espiga
BARCELONA

Entre els anys 2006 i 2010 va ser conseller de Cultura, càrrec des d'on va intentar dotar de musculatura les indústries d'un ram vital per estructurar una societat o país. Nou anys després, Joan Manuel Tresserras segueix exercint com a militant d'ERC i com a professor de ciències de la comunicació de la UAB, en una facultat on sembla que no hagin passat els anys.

Quin impacte preveu que tindrà la sentència del Suprem sobre la política i la societat catalana?

Incrementarà els greuges. Fa una mica més de deu anys, el president Montilla va anar a Madrid a fer una conferència on va explicar tota la teoria del desafecte. I la resposta de l'Estat davant d'això ha estat intentar crear una divisió en la societat catalana i plantejar aquell desafecte en termes identitaris, contraposant identitat contra identitat. I podem dir que dins de l'independentisme hi ha qui ha mossegat l'ham. En aquests moments tot això és molt més profund i hi ha hagut el judici, que ha estat una vergonya que marcar a molta gent durant generacions. No es pot amagar com ha anat tot. Han abusat en tot i per tot. Ara tenim gent electa que no pot prendre possessió dels seus càrrecs per una qüestió directament política. Això ha arribat a un punt que és molt difícil que es resolgui sobre la base de sentiments afectuosos. Per tant, tard o d'hora, aquí hi haurà una negociació que serà de correlació de forces i d'interessos. I és cert que, fins ara, des de l'Estat s'està actuant amb

impunitat, quan un comportament intel·ligent, en un conflicte d'aquesta naturalesa, hauria de ser intentar minimitzar-lo.

En aquest escenari sembla que la prioritat del sobiranisme, ara mateix, és maniobrar per veure qui assoleix l'hegemonia electoral de l'espai, o no ho veu així?

Tradicionalment el catalanisme, davant la liquidació pràctica del país o la cultura que va suposar el franquisme, va tendir a refugiar-se en unes quantes activitats i va arribar a definir una mena d'essència del país i la catalanitat. I això va generar un catalanisme de perfil molt nacionalista. Ara bé, l'independentisme tradicionalment d'esquerres, ja durant aquests mateixos anys, es va desempallegar del last nacio-

Cal incorporar més gent al projecte de l'independentisme, i no ho farem invocant la puresa patriòtica

nalista i, per tant, el seu projecte ja no és identitari. Això fa que el centre de gravetat de l'independentisme es desplaci del passat, les arrels o el que havíem estat, al que podem compartir. Per això no proposa construir un estat nació, sinó que parla de república, que és la manera de trobar una nova forma de dis-

tribució del poder social, de baixa a dalt, que s'institucionalitza no perquè uns quants dominin la majoria, sinó al contrari, per impedir que la majoria pugui tornar a ser dominada mai més. I en aquests moments encara hi ha un sector que creu que hi ha una forma canònica de ser català, i són els que es dediquen a repartir benediccions i condemnes a través de les xarxes socials. Però aquest és un problema de poca maduresa, o d'experiència, política, i s'anirà superant. I el que ha passat és que en el moment que les formacions polítiques espanyoles més dretanes han entrat a sac en el terreny identitari, hi ha hagut una reacció que ha estat contraposar-hi una altra hipertròfia simbòlica i una altra proposta identitària. I aquesta és la pugna important que hi ha ara mateix en l'independentisme. La que protagonitzen sectors que encara són nacionalistes i els que ja no ho són.

S'està referint a JxCat?

Dins el que en podríem anomenar el món postconvergent, hi ha sectors molt diferents. N'hi ha un que no té altres expressions polítiques de referència en aquests moments que les que hi ha aquí dins, però hi ha molta altra gent que ja ha passat aquesta pantalla. I això s'ha vist molt clar després de l'1-O, on hi va haver un sector que de seguida va ser partidari de fer una anàlisi molt realista de la situació, sense voler construir una fantasia, mentre que n'hi ha d'altres que el dolor mateix de la repressió els aboca, comprensiblement, a unes posicions de funcionar només a partir de la voluntat, com si la lluita política funcionés només sobre aquesta base. I no per voler una cosa, encara que sigui

Tresserras, a la Universitat Autònoma de Barcelona, a Bellaterra ■ JUANMA RAMOS

La docència, una vocació

Nascut el 1955 a Rubí, la de Joan Manuel Tresserras és una trajectòria estretament lligada al camp de la docència en l'àmbit de la comunicació. Ha estat, i encara és, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), i juntament amb Enric Marín és autor de diversos treballs de recerca com ara *Obertura republicana. Catalunya després del nacionalisme*, editat just aquest 2019.

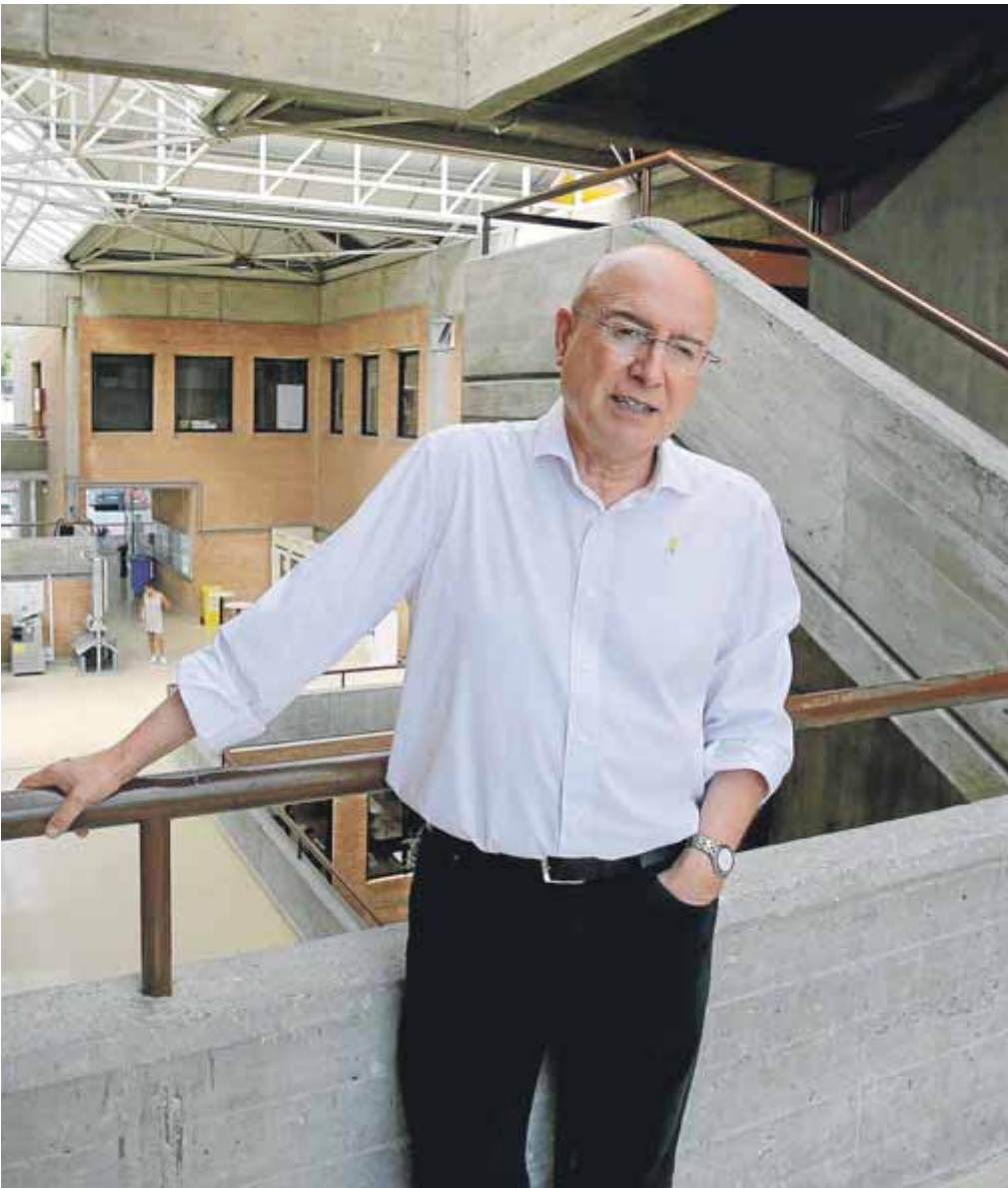
molt fermament, això funcionarà. Això és fe, no política.

Potser el problema, o un d'ells, és que, com s'ha vist després, fora de l'1-O no hi havia més pla?

El 2017, l'independentisme es va fixar una data, va entomar el repte en unes condicions molt dures i es veu abocat a fer una cosa sensacional, que és l'1 d'octubre. Però per fer-lo possible, tu fas un balanç de forces que després no pots acabar de validar. Fins aleshores anaves creixent, cada vegada més lentament, i això requereix una altra mena de militància i discurs. Si tu defenses el món heretat tal com és, amb una mitja majoria i a vegades només amb que la resta ja no s'ajuntin, ja en tens prou. Però si tu el que vols fer és la construcció d'un poder popular nou, a partir d'unes classes socials que per aquesta via no n'han construït mai cap, necessites un suport popular molt ampli.

Dit així, va ser una gesta, doncs?

Ho va ser, perquè va haver-hi molta gent que se la va jugar, i ara són a l'exili o a la presó. Segurament el que no vam calibrar bé va ser quina capacitat de maniobra tindria l'Estat per reprimir-nos.

I això no va ser un greu error?

Jutjar a pilota passada és molt fàcil. Hi he donat moltes voltes, moltes, a la qüestió, i aquells dies també participava de l'eufòria i els errors que es van poder cometre, jo també els hauria comès. Si considerem que hi va haver errors, insisteixo, perquè t'has de posar en la situació d'aquells dies, amb les

La relació amb l'Estat ha arribat a un punt que és molt difícil que es resolgui sobre la base de sentiments afectuosos

pressions, els compromisos adquirits... Hi havia membres del govern que tenien seriosos dubtes del que s'anava a fer, i tot i això van optar per quedar-se. El nivell de compromís va ser extraordinari. Aquell dia va ser una gran victòria. L'Estat va dir que no votaríem, i ho vam fer, i va ser derrotat i va fer el ridícul a escala internacional. L'1-O nosal-

tres vam guanyar, i amb això ens hem de quedar. Una altra cosa és el mandat que emana d'aquella jornada, a què t'habilita i a què no.

L'independentisme ha perdut el relat?

En aquests dos últims anys ha tingut una etapa molt complicada, perquè la lluita antirepressiva s'ha hagut de posar al primer pla i, també, hi ha hagut una certa desorganització i una multiplicació de minilidiretats no sempre ben coordinats. Molta gent que ha cregut que tenia la clau de volta de tot plegat, una mica com quan tothom és l'entrenador del Barça i el que reflecteix és una desconfiança en qui ho és realment. Ha estat un període molt dur, i, en aquest context, la clarividència, alguns cops, ha vingut de les reflexions de persones en particular –Tardà, Mas-Colell, Mas, David Fernández...– que molts cops han estat matxucades a les xarxes. I la part més lamentable és quan afloren comentaris del tipus “els han tremolat les cames”, “són traïdors”, etc., i que només creen divisió interna, dificulten els acords i espanten els que s'acaben d'incorporar a l'independentisme. I necessitem tot el contrari. Cal incorporar-nemés, i això no ho farem invocant la puresa patriòtica. ■

@ L'entrevista completa a
www.elpuntavui.cat

Consell Comarcal d'Osona

ANUNCI

El Ple del Consell Comarcal, en sessió extraordinària feta el dia 8 de maig de 2019, va acordar, entre d'altres, aprovar definitivament el Reglament regulador del servei públic comarcal d'abastament d'aigua en baixa, clavegueram i drenatge urbà amb les esmenes introduïdes en el tràmit d'informació pública i els suggeriments i al·legacions estimats.

El text íntegre del Reglament s'ha publicat en el Butlletí Oficial de la Província de Barcelona de data 15 de juliol de 2019 i en el Butlletí Oficial de la Província de Girona de data 18 de juliol de 2019.

La qual cosa es fa pública per a coneixement general.

Vic (Osona), 29 de juliol de 2019
El president actat.
Carles Banús Puigvila

Sol Ric
RESTAURANT

Totes les nits d'estiu vine a gaudir dels nostres sopars a la fresca

TOTS ELS DISSABTES MÚSICA EN DIRECTE

PÀRQUING GRATUIT CUINA OBERTA TOTS ELS DIES de 8:30h a 23:00h

Via Augusta, 157 - Tarragona - **977 232 032**
www.restaurantssolric.com

Les NITS a la Baranova TIVISSA
Agost 2019

Nit Lírica
2 d'agost - 22.00 h
4 d'agost - 20.00 h
Sara Blanch i David Alegret
Piano: Josep Buforn
Cor: The Beauty Fools

Nit Escènica
9 d'agost - 22.00 h
"Frankenstein sóc jo"
Lectures dramatitzades
Obra de Clàudia Cedó
Concert de Paula Grande

Nit Cinematogràfica
17 d'agost - 22.00 h
Projecció de "VIH" i "Estiu 1993"
de Carla Simón

Nit Musical
24 d'agost - 22.00 h
Concert

Ribera d'Ebre
www.turismetivissa.com

Les Nits a la Baranova col·labora amb la iniciativa #rebrotem

Organitza: Amb el suport:

Agència de Turisme de Tivissa, Turisme de Catalunya, Departament de Cultura, CERIMA, MASET, Viveros EBRO, VINAIXA